

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **T. Š.**, zastoupeného JUDr. Ivanem Pečem, advokátem se sídlem Brno, Zábrdovická 15/16, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2015, č. j. 22 A 8/2014 – 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 3. 12. 2013, č. j. ODSČ-12436/13-29, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání dvou přestupků [§ 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. e) bod 1. zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, dále „silniční zákon“] na úseku dopravy, za což byl potrestán zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šestnácti měsíců a pokutou ve výši 30.000 Kč. Stěžovateli byla také uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení částkou 1.000 Kč. Předmětných přestupků se stěžovatel dopustil tím, že dne 26. 3. 2013, kolem 19:50 hod., na ulici Bubeníčkova v Brně při otáčení do protisměru nerespektoval dopravní značku „Podélná čára souvislá“ a řídil přitom motorové vozidlo, přestože nedisponoval patřičným řidičským oprávněním. Stěžovatel se proti uvedenému rozhodnutí bránil odvoláním. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. JMK 3146/2014 bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna bylo potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, v níž zejména namítl, že řidičské oprávnění pozbyl v důsledku předchozího správního řízení vedeného Magistrátem města Hradec

Králové, ačkoli se neměl možnost s výsledkem tohoto řízení seznámit. V době, kdy Magistrát města Hradec Králové rozhodoval, se totiž nacházel ve výkonu trestu, kam mu nebylo žádné rozhodnutí doručeno. Po návratu z výkonu trestu tedy nemohl předpokládat, že řídicím oprávněním již nedisponuje. Stěžovatel také upozornil, že se o nápravu uvedeného rozhodnutí pokoušel podáním návrhu na obnovu řízení i podáním podnětu k zahájení přezkumného řízení, ale správní orgány jeho požadavkům nevyhověly.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 4. 2015, č. j. 22 A 8/2014 – 34, správní žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), zamítl.

Krajský soud vycházel z toho, že žalobní argumentací zpochybňuje stěžovatel postup správních orgánů v předcházejícím správním řízení, ukončeném odvolacím rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 1. 2014, č. j. JMK3146/2014 a s tím související problematiku naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, spočívající v řízení bez řídicího oprávnění. Krajský soud k tomu poznamenal, že k odpovědnosti za daný přestupek (ze dne 26. 3. 2013) postačuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, a zabýval se proto otázkou, zda stěžovatel mohl a měl vědět, že v den spáchání přestupku držitelem řídicího oprávnění nebyl. V té souvislosti upozornil, že v nyní posuzované věci není prostor k přezkumu předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové [ze dne 14. 11. 2012, č. j. P/2296/2012/OS1Muz (dále „podkladové rozhodnutí“)], jímž byla stěžovateli za skutek ze dne 28. 7. 2012 uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců od právní moci uvedeného rozhodnutí; ta nastala dne 20. 12. 2012. Relevantní by mohla být pouze případná nezákonnost vzniklá při doručování uvedeného rozhodnutí. Pobyť stěžovatele ve výkonu trestu v té souvislosti představuje skutečnost irelevantní, neboť výkon trestu stěžovateli skončil v červnu 2012, zatímco podkladové rozhodnutí bylo vydáno až 14. 11. 2012. Krajský soud nakonec konstatoval, že podkladové rozhodnutí bylo doručováno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále „správní řád“), a bylo tudíž odpovědností stěžovatele, aby si podmínky doručování upravil tak, že se o tomto rozhodnutí včas dozví. Subjektivní stránka přestupku (minimálně ve formě nevědomé nedbalosti) proto musela být naplněna.

Kasační stížností ze dne 1. 6. 2015 napadá stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V podstatě přitom namítá, že krajský soud vyhodnotil nesprávně dopad podkladového rozhodnutí na subjektivní stránku daného přestupku. Má za to, že v žalobě předestřel argumentaci, již popíral aplikaci podkladového rozhodnutí z důvodu nezákonného doručování (dalšího) předcházejícího rozhodnutí (vydaného v důsledku jeho „vybodování“) a doručovaného v době, kdy byl ve výkonu trestu. Opakuje, že o zákazu řízení nemohl vědět, neboť mu žádné rozhodnutí do výkonu trestu doručeno nebylo a orgány vězeňské služby mu vydaly doklady včetně řídicího průkazu. V závěru kasační stížnosti uvádí, že je zcela vyloučeno, aby se o podkladovém rozhodnutí dozvěděl, bylo-li mu doručeno fikcí.

Žalovaný ve stručném vyjádření odkázal na rozsudek krajského soudu i napadená rozhodnutí a poznamenal, že práva stěžovatele byla v průběhu správního řízení respektována.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v zásadě uplatnil jedinou kasační námitku, v níž krajskému soudu vytýká, že dostatečně nezohlednil argumentaci související s doručováním podkladového rozhodnutí. Podle stěžovatele je přitom otázka doručení tohoto rozhodnutí klíčová, neboť neměl-li možnost dozvědět se o zákazu řízení motorových vozidel na 12 měsíců, který mu byl uložen Magistrátem města Hradec Králové (za přestupek ze dne 26. 3. 2013), nemohla být naplněna subjektivní stránka nyní přezkoumávaného přestupku, spočívajícího v řízení vozidla bez řidičského oprávnění.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel používá nepřesnou a matoucí skutkovou argumentaci, pokládá Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat nejprve podstatné okolnosti případu a popsat posloupnost jednotlivých skutečností, které vyplývají ze správního spisu. Právě takový popis totiž odhalí chybný předpoklad stěžovatele a naopak potvrdí závěry přijaté krajským soudem.

Na počátku nyní projednávané věci stojí rozhodnutí o dvou přestupcích stěžovatele, z nichž relevantním z hlediska nyní posuzované věci je pouze přestupek dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, spočívající v řízení motorového vozidla bez příslušného řidičského oprávnění. V rozhodnou dobu stěžovatel nedisponoval řidičským oprávněním v důsledku podkladového rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 14. 11. 2012, kterým mu byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Uvedená sankce byla stěžovateli uložena za přestupek spáchaný dne 28. 7. 2012 tím, že řídil nákladní vozidlo bez příslušného řidičského oprávnění. Řidičským oprávněním tehdy nedisponoval, neboť mu bylo blokováno z důvodu bodového hodnocení (viz výpis z evidenční karty řidiče založený ve správním spise). Pokud jde o doručování podkladového rozhodnutí, ze správního spisu vyplynulo, že bylo doručeno fikcí dne 3. 12. 2012 a právní moci nabylo dne 20. 12. 2012. Vzhledem ke stěžovatelově argumentaci, zdůrazňující vliv jeho výkonu trestu, je třeba zdůraznit, že stěžovatel byl, dle vlastního vyjádření, podporovaného také údaji ze správního spisu, ve výkonu trestu odnětí svobody do června 2012.

Ze shora naznačeného vývoje situace je zcela zřejmé, že námitky stěžovatele obstat nemohou. Jak sám v průběhu řízení uváděl, nesouhlasil s přestupkem především proto, že o dřívějším zákazu řízení nevěděl z důvodu výkonu trestu. Nejvyšší správní soud ověřil, že Magistrát města Hradec Králové vedl se stěžovatelem přestupkové řízení, končící vydáním podkladového rozhodnutí, až po jeho návratu z výkonu trestu, a za přestupek, který byl spáchán také až po návratu stěžovatele z výkonu trestu. Na hodnocení podmínek doručení písemností, které byly v rámci řízení vedeného Magistrátem města Hradec Králové tehdy zaslány, tak nemá předchozí pobyt stěžovatele ve vězení žádný vliv. Z žalobní i stížnostní argumentace lze ostatně dovodit, že námitky stěžovatele ve skutečnosti souvisejí maximálně s okolnostmi, které nastaly předtím, než dne 28. 7. 2012 spáchal přestupek, za který mu Magistrát města Hradec Králové sankci zákazu řízení na 12 měsíců uložil. Nelze vyloučit, že stěžovatel se v podstatě snaží zpochybnit předchozí ztrátu řidičského oprávnění, která nastala v důsledku dosažení limitu 12 bodů. Pochyboval-li ovšem o zákonnosti ztráty řidičského oprávnění vybodováním, respektive tvrdil-li, že o vybodování nevěděl, měl své námitky uplatnit v rámci řízení, které vedl Magistrát města Hradec Králové o přestupku ze dne 28. 7. 2012 a nikoli nyní, kdy již přestupkové řízení s předcházejícím vybodováním nesouvisí. Námitky stěžovatele se v tomto ohledu zcela míjejí

s důvody, které ke spáchání nyní přezkoumávaného přestupku vedly.

Krajský soud naprosto správně rozpoznal, že předchozí pobyt stěžovatele ve vězení nemohl mít na doručování podkladového rozhodnutí žádný vliv (doručováno bylo až po návratu stěžovatele z výkonu trestu). Nejvyšší správní soud nakonec poznamenává, že sám stěžovatel zapříčinil, že v rámci řízení před Magistrátem města Hradec Králové nebyly námitky související s předchozí ztrátou řídičského oprávnění vyhodováním uplatněny, a nelze proto připustit, aby se stěžovatel o nápravu snažil ve věci projednávané nyní. S postupem krajského soudu lze tedy plně souhlasit. Naopak všechny námitky uplatněné stěžovatelem vyhodnotil zdejší soud jako nedůvodné.

S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost důvodná není, a je jí proto nutné zamítnout dle ustanovení § 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, u kterého však nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu